

Nemzetközi Szolidaritás Reflexió

Shalom

Miasszonyunk Iskolanővérek
2010. január

Szolidaritás

Bevezetés

Az evangélium, valamint az Egyház és Kongregációnk dokumentumai arra hívnak bennünket, hogy éljünk szolidaritásban a szükségét szenvedőkkel. De mit is jelent a szolidaritás? A chilei Santiago egykori bíboros-érseke, Msgr. Raúl Silva Henríquez, így határozta meg: „A szolidaritás olyan szeretet a mai napon, ami szabaddá teszi a szegényeket, az üldözötteket, a betegeket, a bűnösöket, mindenkit, különösen azokat, akik szükségét szenvednek és elnyomottak.”

Imádságra hívás

Szeretettel egyesülve szükségét szenvedő nővéreinkkel és fivéreinkkel világszerte, hadd válaszoljunk nagylelkűen, felajánlva erőforrásainkat, időnket, talentumainkat és imáinkat értük. Hadd váljunk igazán “megáldott, megtört és szétszött kenyérré a világ életéért.”

Tapasztalat

Évekkel ezelőtt Myriam és Gabriel néhány javítást végzett el kis faházukon, mely olyan környéken állt, ahol az alsóbb néposztályba tartozók éltek. Egy éjjel tűz ütött ki. Gabriel, Myriam és velük élő fiatal lányuk megmenekült, de mindent elveszítettek. A közösség gyorsan reagált a helyzetre, hogy segítsen a családon. A plébánia kölcsönzött nekik egy házat, ahol lakjanak, és a szomszédok, akiknek maguknak is csak kevesük volt, bútort, ruhát és élelmiszert adományoztak. Érkezett egy speciális ágy is, amit eladva további szükséges dolgokat is beszerezhetek volna, de Myriam és Gabriel odaadta egy szomszédnak, akinek még ágya sem volt.

Az elmúlt Karácsony előtt az egyik katekéta megkérte két legidősebb fiát, hogy szervezzenek betlehemes játékot a szomszédságban élő gyermekekkel. A két fiatalember segítséget kért a barátaitól, motiválta a gyermekeket és egy csodálatos előadás született meg. Ebből az élményből nőtt ki az ötlet, hogy a környékbeli gyermekeknek, akiknek nem volt lehetőségük más szünidei kikapcsolódásra, a nyáron programot szervezzenek. Tizenkilenc fiatal találkozott minden reggel, hogy megtervezzék a tevékenységet, és délután mintegy 60, 4 és 13 év közötti gyermeket fogadtak, akik egy egyhónapos programon vettek részt. Hogy meg tudják vásárolni a szükséges kellékeket és rágcsálnivalót a gyerekeknek, a fiatalok házról házra jártak, hogy itt, ahol viszonylag szegény emberek éltek, adományokat kérjenek a projekt finanszírozására. A programot megismételték az idei két hetes téli szünet során, 45 gyermek részvételével. A fiatalok most minden szombat este találkoznak, hogy együtt imádkozzanak és megtervezzék a következő nyári programot.

Reflexió

“Mi, keresztények, mint tanítványok és misszionáriusok, arra kaptunk meghívást, hogy fivéreink és nővéreink szenvedő arcát szemlélve Krisztus arcát szemléljük. Jézusét, aki arra hív, hogy Őt szolgáljuk bennük... Krisztusban való hitünkéből fakad a szolidaritás is, mint a bátorítás, a testvériség és a szolgálat folyamatos tette. Ennek látható módon és gesztusokban is meg kell jelennie, mégpedig a leginkább sebezhető és kizárt emberek életének és jogainak védelme által. Valamint azáltal, hogy mindvégig társaik vagyunk abban a küzdelmükben, hogy helyzetük megváltoztatásának alakítói legyenek... A Szentatya arra emlékeztetett bennünket, hogy az Egyház arra hívatott, hogy ‘az igazság ügyvédje és a szegények védelmezője legyen,’ szemben az ‘elfogadhatatlan társadalmi és gazdasági

egyenlőtlenséggel, ami az égbe kiált’.” (Az V. Latin-amerikai Püspöki Konferencia dokumentumából, Brazília, 2007.)

“Jézussal táplálkozva lesz erőnk ahhoz, hogy felvállaljuk a feladatot, hogy az Ő életének tanúivá legyünk saját népünk körében. Ha Jézus táplálékká teszi önmagát, mi is arra kapunk meghívást, hogy táplálék legyünk mások számára. Minden alkalommal, amikor feltesszük a kérdést: ‘Mit tenne Krisztus az én helyemben?’ lehetőségünk nyílik arra, hogy magunkévá tegyük Jézus tervét, és hogy úgy éljünk, ahogyan Ő élt: a szegények mellett döntve és velük szolidárisan cselekedve. Táplálék vagyunk mások számára, amikor szolidárisan felajánljuk magunkat, hogy mindenkinek jobb életminősége lehessen. Jézust ismerni és magunkévá tenni az Ő tervét az elnyomottak megszabadítására, azt jelenti, hogy olyanná válunk, mint Ő: ‘kenyérré a világ életéért’, ‘másokért felajánlott étletté’, mert *‘nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért’*. Minden egyes alkalommal, amikor szolidaritásban felajánlom magamat, Jézussal együtt kenyérré válok a világ életéért.” (Szolidaritás Hónapja, Chile, 2009. aug.)

Cselekvés

- Adjuk oda időnket, és legyünk másokkal – egyszerűen csak legyünk azokkal, akik szenvednek vagy szomorúak és hallgassuk meg őket.
- Osszuk meg anyagi forrásainkat.
- Figyeljünk oda környezetünkre – a levegőre, fákra, vízre. A Föld mindannyiunk otthona.
- Gyakoroljuk a szolidaritást a mindennapokban: beszéljünk a szomszédunkkal; kerüljük el a pletykák továbbadását, ajánljuk fel segítségünket; adjuk át helyünket annak, akinek szüksége van rá; a szemetet a megfelelő hulladékgyűjtőbe dobjuk; köszöntsük azokat, akikkel találkozunk; adjunk hálát; mindenkivel barátságosan bánjunk.
- Tanítsuk a gyermekeket arra, hogy megosszák játékaikat. Mutassunk nekik jó példát a szolidaritásra.
- Vállaljunk önkéntes munkát.
- Informálódjunk arról, hogy mi történik a világban, országunkban, környékünkön, és működjünk együtt a szolidaritást vállaló kezdeményezésekkel.

Záró imádság

Hívogató csenedben arra hívsz meg minket, Urunk, hogy a Te szavaiddá váljunk – ami ezerféle nyelven szólal meg, és minden élethelyzethez alkalmazkodik. Urunk, Te szeretnéd kifejezni önmagadat ajkainkon: a halálos betegek suttogásában; a kiáltásban, ami megrendíti az igazságtalanságot; a szomszédban lévő beteg gyermek édesanyjához szóló szerető kérdésben; a betűzgetésben, ahogyan a gyermek olvasni tanul.

Tiszteletben tartva történelmünket, arra hívsz bennünket, hogy a Te kezeid legyünk, ami rizst termel, kimossa a család ruháit, vagy sebészi beavatkozás által életet ment... Mikor úgy tűnik, hogy megbénultál, sétálni küldesz bennünket. Mi vagyunk a Te lábaid, és Te elvezetsz minket a leginkább kirekesztettekhez; finom léptekkel, hogy ne ébresszük fel az ártatlanul alvó gyermekeket, erős léptekkel, hogy lemenjünk a bányákba, vagy hogy hamar megérkezzünk, amikor jó hírt viszünk. Arra hívsz, hogy a Te füleid legyünk, hogy figyelmes szeretetednek legyen arca, hogy érezhető legyen odahajlása, hogy ne vesszen el a homályba a távolléted miatti sírás, a bűnöktől terhelt múlt beismerése, a kétség, ami megbénítja az életet, vagy a szeretet, ami megosztja örömét.

Köszönjük, Urunk, hogy bennünket használsz fel. Hogyan tudnád közölni, amit szeretnél, ha nem lenne, aki a csenedben hallgasson Téged? Hogyan néznél gyengéden, ha nem lenne egy olyan szív, ami érzi tekintetedet? Hogyan tudnál kiáltani az élet védelmében, ha nem lenne valaki, aki megérti felháborodásodat annyi halál miatt, és kész arra, hogy kölcsönadja neked a hangját? Köszönjük, Urunk, hogy szükséged van ránk. (Marcelo Marúa)